

Závěrečné stanovisko s návrhem opatření k nápravě ve věci postupu generálního ředitele Vězeňské služby ČR a ministryně spravedlnosti

Dne 1. 7. 2022 jsem se ujal dalšího vyřizování podnětu pana A. (dále „stěžovatel“), který upozornil na okolnosti svého odvolání ze služebního místa ředitele Věznice X a převedení do personální pravomoci ředitele Věznice Y.¹ Stěžovatel prostřednictvím své právní zástupkyně namítal šikanózní postup tehdejšího generálního ředitele Vězeňské služby České republiky (dále „generální ředitel“) a doložil svou neúspěšnou snahu domoci se nápravy u předchozí ministryně spravedlnosti (dále „ministryně“).

A. Závěry šetření

Má tehdejší zástupkyně se v šetření zaměřila především na ty úkony generálního ředitele, jež se týkaly výkonu stěžovatelova služebního poměru, a na délku vyřizování stěžovatelova odvolání a stížnosti ministryní. Zjistila, že generální ředitel porušil povinnost umožnit stěžovateli ozdravný pobyt za zákonem definovaných podmínek a že ministryně nedodržela zákonné lhůty pro vyřízení stížnosti a rozhodnutí o odvolání.²

B. Vyjádření úřadů

Ke zprávě o šetření poskytli ve stanovené lhůtě požadované vyjádření jak současný ministr spravedlnosti,³ tak prostřednictvím svého 1. náměstka současný generální ředitel Vězeňské služby ČR.⁴

B.1 Vyjádření generálního ředitele Vězeňské služby ČR

Generální ředitel vyslal stěžovatele na ozdravný pobyt formou tělesných rehabilitačních aktivit, a to individuální formou v místě bydliště. Tělesné rehabilitační aktivity si v případě individuální formy stanovuje příslušník sám.

Postup byl v souladu s úpravou povinnosti služebního funkcionáře určit příslušníkovi nástup na ozdravný pobyt v následujícím kalendářním roce, pokud nemohl nastoupit na ozdravný pobyt pro překážky na straně bezpečnostního sboru.⁵ V roce 2020, s ohledem na vývoj pandemie covid-19, byli příslušníci vězeňské služby ve většině případů vysíláni na ozdravný pobyt individuální formou. Stěžovatel byl vyslán na ozdravný pobyt formou tělesných rehabilitačních aktivit po vzniku nároku za rok 2019 a 2020, tudíž 2x 14 dnů.

1 Rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 27. 10. 2020, č. j. VS-178541-15/ČJ-2020-800020.

2 Zpráva o šetření tehdejší zástupkyně veřejného ochránce práv ze dne 29. 6. 2022, sp. zn. 6520/2020/VOP/JMA, č. j. KVOP-31671/2022.

3 Vyjádření ministra spravedlnosti ze dne 31. 7. 2022, č. j. MSP-24/2021-ODKA-ROZ/8.

4 Vyjádření generálního ředitele Vězeňské služby ČR ze dne 13. 7. 2022, č. j. VS-63007-7/ČJ-2021-800020.

5 Ustanovení § 80 odst. 6 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů.

Podrobnosti vyslání na ozdravný pobyt upravuje vnitřní předpis, kterým se stanoví zásady poskytování ozdravného pobytu příslušníkům vězeňské služby. Z uvedené interní úpravy vyplývá, že vyslání na ozdravný pobyt a určení jeho formy je ve výlučné pravomoci služebního funkcionáře, kterým je pro ředitele organizačních jednotek generální ředitel Vězeňské služby ČR. Na ozdravný pobyt je tedy příslušník „vyslán“, přičemž tento akt je rozkazem, nikoliv však rozhodnutím ve věcech služebního poměru.

Účast na ozdravném pobytu se považuje za dobu služby.⁶ Jedná se tedy o činnosti, které mají „služební“ charakter, srovnatelný s výkonem služby se všemi důsledky z toho plynoucími, především pak náklady spojené s ozdravným pobytem hradí bezpečnostní sbor, úrazy utrpěné při činnostech s ním spojených jsou považovány za úrazy služební a doba trvání ozdravného pobytu se započítává do doby výkonu služby. Nutno doplnit, že služební hodnocení se příslušníkům předává v době služby i tehdy, pokud vykonávají službu. Není proto důvodu, aby tak vedoucí příslušník nepostupoval i v době trvání ozdravného pobytu.

Není v zájmu bezpečnostního sboru příslušníkům průběh ozdravného pobytu neodůvodněně přerušovat. Mělo by tak být činěno pouze v případech zcela zásadních důležitých zájmů služby. Generálnímu řediteli vězeňské služby však není zřejmé, jaké úvahy vedly zástupkyni ochránce k závěru, že se v případě přerušování stěžovatelova ozdravného pobytu nejednalo v podmínkách vězeňské služby o důležitý zájem služby. Za důležitý zájem služby se považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.⁷ Domněnka zástupkyně ochránce, že předání služebního hodnocení není úkonem zásadního charakteru, neodpovídá skutečnosti.

Služební hodnocení je podkladem pro rozhodování služebních funkcionářů.⁸ V případě stěžovatele bylo na základě doložených skutečností zpracováno služební hodnocení se závěrem, že stěžovatel dosahuje neuspokojivých výsledků při plnění služebních úkolů. S tímto závěrem byly poté spojeny závažné právní důsledky – odvolání ze služebního místa ředitele věznice, což mělo zásadní vliv na řízení a chod příslušné organizační jednotky. Ostatně, oprávněnost odvolání ze služebního místa na základě služebního hodnocení potvrdil i Městský soud v Praze.⁹

Generální ředitel Vězeňské služby ČR se neztotožňuje s pochybením uvedeným ve zprávě o šetření. Důvodem přerušování ozdravného pobytu bylo zajištění včasného a kvalitního plnění úkolů ve Věznici X tak, jak vězeňské službě ukládají příslušné právní předpisy. Současně oprávněně předpokládá, že několikahodinové přerušování ozdravného pobytu trvajících 28 dnů nenarušilo zásadním způsobem upevňování tělesného a duševního zdraví stěžovatele, zvláště pak, když důvodem přerušování byla jeho další služební činnost a působení ve vězeňské službě.¹⁰

6 Ustanovení § 80 odst. 5 zákona o služebním poměru.

7 Ustanovení § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru.

8 Ustanovení § 203 odst. 2 zákona o služebním poměru.

9 Rozsudkem ze dne 21. 6. 2022, č. j. 10 Ad 6/2021-97.

10 Vyjádření generálního ředitele Vězeňské služby ČR ze dne 13. 7. 2022, č. j. VS-63007-7/ČJ-2021-800020.

B.2 Vyjádření ministra spravedlnosti

Ministr spravedlnosti se ve svém vyjádření věnoval pořádkovým lhůtám podle ustanovení § 71 odstavců 1 a 3 správního řádu a vzájemnému vztahu těchto lhůt na podkladě komentářové literatury¹¹ a judikatury.¹² Neurčitý pojem „bez zbytečného odkladu“ je podle něj nutno vykládat vždy individuálně, s přihlédnutím ke specifickým projednávané a řešené věci.

Na řízení s příslušníkem dopadají obecné zásady správního řízení, mimo jiné rovněž zásada rychlosti správního řízení vyplývající z § 6 odst. 1 správního řádu, podle níž má správní orgán vyřídit věc bez zbytečných průtahů a ve lhůtě stanovené zákonem nebo ve lhůtě přiměřené. Použití této obecné zásady není v řízení s příslušníkem podrobeno výluce.¹³

Ministr spravedlnosti tak dochází k obecnému závěru, že přiměřenost lhůty k vydání rozhodnutí nelze vyjádřit numericky, neboť je nepochybně objektivně podmíněna charakterem projednávané věci, a musí proto být zkoumána v širších souvislostech. V této souvislosti je zejména třeba vzít v úvahu plynulost jednotlivých úkonů v řízení.

Ke konkrétnímu řízení ve věcech služebního poměru stěžovatele uvedl, že ministryně prováděla v tomto řízení řadu úkonů, které na sebe navazovaly. Po předání odvolání společně se spisovým materiálem generálním ředitelem ministryni dne 27. 11. 2020 došlo k ustanovení senátu poradní komise dne 9. 2. 2021, k vydání oznámení o ustanovení členů poradní komise ze dne 10. 2. 2021, k doplnění dokazování, k výzvě podle § 174 odst. 1 zákona o služebním poměru ze dne 2. 3. 2021, k vydání stanoviska poradní komise ze dne 15. 3. 2021 a k vydání druhoinstančního rozhodnutí ze dne 27. 4. 2021.

Ministryně rozhodla druhoinstančním rozhodnutím o odvolání příslušníka dne 27. 4. 2021, tedy 5 měsíců od předání odvolání společně se spisovým materiálem. Lhůta přibližně půl roku pro vydání rozhodnutí v dané věci je sice lhůtou delší než 30 dnů, zároveň však s ohledem na složitost právního posouzení (rozhodnutí ministryně spravedlnosti mělo desítky stran), rozsah spisového materiálu, který bylo nezbytné prostudovat, projednání

---

11 Viz POTĚŠIL, Lukáš a kol. *Správní řád*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020, s. 400: „Předmětná 30denní lhůta je svou povahou podpůrnou lhůtou ke lhůtě bez zbytečného odkladu. Jak totiž vyplývá [z ustanovení § 71 odst. 3 správního řádu], lhůta 30 dnů nenastupuje ‚ihned a zcela automaticky‘, ale jen v případě, ‚pokud nelze rozhodnutí vydat bezodkladně‘. Lhůta 30 dnů počíná běžet od zahájení řízení. Z povahy věci není nutně vyloučeno, aby správní orgán byl nečinný ještě i před uplynutím této lhůty, pokud tedy nic nebránilo rozhodnout bezodkladně.“

12 Viz právní větu rozsudku Nejvyššího soudu ze dne 11. 12. 2019, sp. zn. 30 Cdo 5865/2017: „Při posouzení dodržení lhůty nelze rezignovat na zjištění okolností konkrétního případu a posouzení zbytečnosti či nezbytnosti odkladu v každém jednotlivém případě s ohledem na jeho konkrétní okolnosti. Formulace ‚bez zbytečného odkladu‘ neznamená automaticky ve lhůtě do třiceti dnů; lhůta do třiceti dnů se použije, pouze pokud rozhodnutí nelze vydat bezodkladně, což musí být opět v každém jednotlivém případě zdůvodněno konkrétními okolnostmi posuzované věci“.

13 Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007–197: „Jedním z logických atributů požadavků na rozhodování orgánů veřejné moci v právním státě je také rozhodování v přiměřeném čase, respektive rozhodování bez zbytečných průtahů. Kodifikaci tohoto obecného principu právního ostatně obsahuje nejenom současně platný správní řád (§ 6 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád), ale též správní řády předchozí (§ 3 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, či § 4 vládního nařízení č. 91/1960 Sb., o správním řízení); uvedené ostatně plyne ze samotného ústavně zakotveného principu právního státu. Nad rámec charakteru rozhodování v přiměřené lhůtě coby obecného principu právního lze poukázat na § 177 nyní platného správního řádu, který základní zásady správního řízení, mezi něž patří též výše citované vyřizování věcí bez zbytečných průtahů, výslovně vztahuje na veškeré počínání veřejné správy“.

věcí poradní komisi a doplnění dokazování nebylo možné rozhodnout v řízení ve věcech služby rychleji.

Podle názoru ministra spravedlnosti tak lze na základě výše nastíněného sledu událostí postup ministryně považovat za přiměřený dané věci. Překročení pořádkových lhůt není možné s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu považovat za nečinnost. Ostatně ani Městský soud v Praze v rozsudku, kterým zamítl stěžovatelovu žalobu,¹⁴ žádnou nečinnost ministryni nevytkl.

K vyřízení stěžovatelovy stížnosti ministr spravedlnosti shrnul, že stížnost byla ministerstvu doručena dne 8. 9. 2020. Stížnost byla shledána nedůvodnou, o čemž byl příslušník informován přípisem ze dne 25. 3. 2021.¹⁵ O stížnosti tak bylo rozhodnuto přibližně pět a půl měsíce od jejího doručení ministerstvu. Tato délka vyřizování stížnosti se odvíjí od rozsahu spisového materiálu a složitosti právního posouzení případu.¹⁶

C. Závěrečné hodnocení

C.1 Přerušování ozdravného pobytu

Má tehdejší zástupkyně ve zprávě o šetření nerozporovala, že příslušníkům při splnění zákonem stanovených podmínek vznikne nárok na ozdravný pobyt k upevnění tělesného a duševního zdraví v trvání 14 dnů nepřetržitě v kalendářním roce a že tomuto jejich právu odpovídá povinnost služebního funkcionáře určit příslušníkům nástup na ozdravný pobyt v následujícím kalendářním roce, pokud nemohli nastoupit na ozdravný pobyt pro překážky na straně bezpečnostního sboru, přičemž vyslání na ozdravný pobyt a určení jeho formy je ve výlučné pravomoci služebního funkcionáře. S generálním ředitelem se má tehdejší zástupkyně zároveň shodla v tom, že přerušování ozdravného pobytu z důvodu překážky na straně vězeňské služby je možné, a sice v případě zcela zásadních důležitých zájmů služby.

Klíčovou otázkou, která mezi mou tehdejší zástupkyní a generálním ředitelem zůstala spornou, bylo posouzení, zda k přerušování stěžovatelova konkrétního ozdravného pobytu vedla překážka na straně vězeňské služby, jejíž odstranění vyžaduje zcela zásadní důležitý zájem služby. Generální ředitel uvádí, že předání služebního hodnocení a oznámení o určení doby čerpání dovolené představuje důležitý zájem služby; nejsou mu přitom zřejmé úvahy, jaké vedly mou tehdejší zástupkyni k opačnému závěru. Její domněnka, že předání služebního hodnocení není úkonem zásadního charakteru, neodpovídá skutečnosti.¹⁷

K tomu, aby služební funkcionář mohl legálně přerušit ozdravný pobyt příslušníka, musejí být kumulativně splněny dvě podmínky: musí nastat **překážka na straně bezpečnostního**

---

14 Rozsudek ze dne 21. 6. 2022, č. j. 10 Ad 6/2021–97.

15 Č. j. MSP-412/2020-OMI-OV/12.

16 Vyjádření ministra spravedlnosti ze dne 31. 7. 2022, č. j. MSP-24/2021-ODKA-ROZ/8.

17 Vyjádření generálního ředitele Vězeňské služby ČR ze dne 13. 7. 2022, č. j. VS-63007-7/ČJ-2021-800020.

sboru¹⁸ a musejí existovat zcela zásadní důležité zájmy služby ospravedlňující přerušení ozdravného pobytu kvůli takové překážce.¹⁹

Podstatou překážek ve službě je právem uznaná nemožnost nebo obtížnost plnění základní povinnosti příslušníka ze služebního poměru – vykonávat službu – případně nemožnost splnění povinnosti bezpečnostního sboru – přidělovat příslušníkovi službu. V právní úpravě překážek ve službě se projevuje ochranná funkce právní úpravy služebního poměru. Spočívá zejména v tom, že překážky ve službě nemají za následek skončení služebního poměru, ale pouze dočasné zbavení povinnosti vykonávat službu.²⁰

Zákon o služebním poměru uvádí, že překážky ve službě na straně bezpečnostního sboru jsou buď provozní, anebo jiné příčiny. Mezi jiné překážky ve službě na straně bezpečnostního sboru patří také doba jízdy v dopravním prostředku na služební cestě, jestliže je konána v době služby, účast na nařízené mimořádné preventivní prohlídce, očkování nebo diagnostické zkoušce.²¹

Jak správně uvedli tehdejší i současný generální ředitel, účast na ozdravném pobytu se považuje za dobu služby.²² Ve stěžovatelově věci není zřejmé, co považoval služební funkcionář za takovou překážku na straně bezpečnostního sboru, aby kvůli ní přerušoval stěžovatelův ozdravný pobyt. Předání služebního hodnocení a oznámení o určení doby čerpání dovolené představuje standardní výkon povinností ze služebního poměru, která neparalyzuje žádnou z jeho stran do té míry, jíž by bylo nutné považovat za překážku výkonu služby vyžadující zásah do stěžovatelova práva na nepřetržitě čerpání ozdravného pobytu.

Generální ředitel připomněl definici důležitého zájmu služby, za který zákon považuje zájem bezpečnostního sboru na včasném a kvalitním plnění úkolů bezpečnostního sboru.²³ K tomu je třeba doplnit, že citované kritérium pro přerušení ozdravného pobytu vyžaduje vyšší intenzitu, tj. nikoliv „prostý“ důležitý zájem služby, nýbrž kvalifikovaný *zcela zásadní* důležitý zájem služby. Má tehdejší zástupkyně posuzovala, zda bylo toto kritérium ve stěžovatelově případě naplněno na základě publikované komentářové literatury, která za zájem služby takové intenzity považuje mj. krizový stav či zcela mimořádné události, které by nebyly zvládnutelné stávajícími silami.²⁴

---

18 Ustanovení § 4 odst. 1 nařízení č. 2/2014 generálního ředitele Vězeňské služby České republiky, kterým se stanoví zásady poskytování ozdravného pobytu příslušníkům Vězeňské služby České republiky, ve znění pozdějších předpisů, *a contrario*.

19 Srov. TOMEK, Petr; FIALA, Zdeněk. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem, poznámkami a judikaturou*. 3. aktualizované a rozšířené vydání. Olomouc: Nakladatelství ANAG, 2019, s. 339.

20 Tamtéž, s. 285.

21 Ustanovení § 124 odst. 8 věty druhé zákona o služebním poměru.

22 Srov. vyjádření generálního ředitele vězeňské služby ze dne 8. 4. 2021, č. j. VS-63007-2/ČJ-2021-800020, a vyjádření generálního ředitele vězeňské služby ze dne 13. 7. 2022, č. j. VS-63007-7/ČJ-2021-800020.

23 Ustanovení § 201 odst. 1 zákona o služebním poměru.

24 Viz TOMEK, Petr; FIALA, Zdeněk. *Zákon o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů s komentářem, poznámkami a judikaturou*. 3. aktualizované a rozšířené vydání. Olomouc: Nakladatelství ANAG, 2019, s. 339.

Ztotožňuji se se závěrem své tehdejší zástupkyně v tom, že služební funkcionář neumožnil stěžovateli realizovat právo na nepřerušovaný ozdravný pobyt, když stěžovateli přerušil tento pobyt, aniž by byla naplněna kritéria, kdy tak směl učinit. Předáním určení doby čerpání dovolené a služebního hodnocení plnil služební funkcionář své povinnosti, které vůči stěžovateli ze zákona měl,²⁵ avšak nejednalo se o situaci, kdy by stěžovatel musel neodkladně řešit krizový stav či mimořádnou událost nezvládnutelnou stávajícími silami bezpečnostního sboru.

Vysvětlení z vyrozumění ke zprávě o šetření, že důvodem přerušení ozdravného pobytu byla další služební činnost stěžovatele a jeho působení ve vězeňské službě, když se závěrem předávaného služebního hodnocení bylo spojeno odvolání ze služebního místa ředitele věznice, působí spíše dojmem, že služební funkcionář využil práv stěžovatele v jeho neprospěch.

Předmětem šetření mé tehdejší zástupkyně nebyla otázka oprávněnosti odvolání ze služebního místa, rozsudek správního soudu tak nemá vliv na vyřizování stěžovatelova podnětu.²⁶

Jak jsem uvedl již výše, právo služebního poměru má také ochrannou funkci. Ozdravný pobyt ve stanovené nepřetržité délce trvání je nárokovým plněním příslušníka, nikoliv benefitem, které by služební funkcionář přiznával nad rámec zákona a mohl jej bez dalšího odejmout či přerušit jeho čerpání. Stěžovatel měl nárok na nepřetržitý průběh ozdravného pobytu, a služební funkcionář se tak rozkazem, jímž tento ozdravný pobyt přerušil, dotkl stěžovatelova práva.

C.2 Vyřízení stížnosti a rozhodnutí o odvolání

Lhůtu, ve které je odvolací orgán povinen rozhodnout o odvolání proti rozhodnutí ve věcech služebního poměru, stanoví speciálně zákon o služebním poměru.²⁷ Jedná se o lhůtu bezodkladnou, nejpozději však do 90 dnů ode dne podání odvolání; přerušení či prodloužení běhu této lhůty zákon neumožňuje. Lhůtu pro vyřízení stížnosti pak stanoví správní řád v délce 60 dnů ode dne jejího doručení správnímu orgánu příslušnému k jejímu vyřízení; tuto lhůtu lze překročit, avšak pouze tehdy, nelze-li v jejím průběhu zajistit podklady potřebné pro vyřízení stížnosti.²⁸

Ministr spravedlnosti odkázal v záležitosti délky odvolacího řízení na obecnou úpravu správního řádu pro vydání rozhodnutí.²⁹ Svůj závěr, že překročení pořádkových lhůt není možné s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem daného případu považovat za nečinnost, odůvodnil mj. citacemi judikatury k povinnosti rozhodovat bez zbytečných průtahů.³⁰

25 Podle ustanovení § 66 odst. 1 a § 203 odst. 3 zákona o služebním poměru.

26 Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 6. 2022, č. j. 10 Ad 6/2021–97.

27 Ustanovení § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru.

28 Ustanovení § 175 odst. 5 správního řádu.

29 Ustanovení § 71 odstavců 1 a 3 správního řádu.

30 Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2008, č. j. 4 Ans 9/2007–197.

Považuji proto za vhodné nejdříve upozornit na rozdílný význam pojmů nečinnosti a průtahu.

Průtahem je nepřiměřeně dlouhý úsek řízení, ve kterém správní orgán nečiní vůbec žádné úkony. Nečinností může být naproti tomu zatíženo řízení jako celek, ve kterém sice správní orgán činil úkony (a formálně se tak nemusel dopustit ani jednoho průtahu), některé z těchto úkonů však nebyly potřebné a efektivní pro vyřizování věci. Ve výsledku tak správní orgán nevydal rozhodnutí v zákonem stanovených pořádkových lhůtách a dopustil se nečinnosti.

Ačkoliv tedy ministryně činila úkony, pro které označuje doložené vyjádření průběh odvolacího řízení jako přiměřený dané věci, překročila ve výsledku stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí. Nemohu souhlasit s vyjádřením ministra, že lhůty k vydání rozhodnutí nelze vyjádřit numericky. Byť se dopustil nepřesnosti v uvedení rozhodné právní úpravy (cituje obecnou úpravu správního řádu, odvolací řízení ve věcech služebního poměru má však speciální lhůty stanovené zákonem o služebním poměru), princip obou úprav je týž: existuje povinnost rozhodnout primárně bezodkladně, nejpozději však ve lhůtě exaktně stanovené počtem dnů. Překročení pořádkové lhůty pak umožňuje účastníkovi řízení bránit se prostřednictvím žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti,³¹ a v případě jejího bezvýsledného vyčerpání pak žalobou proti nečinnosti.³²

Dodávám, že stěžovatel se žalobou u městského soudu domáhal zrušení rozhodnutí ministryně, nikoliv odstranění nečinnosti. Argument, že městský soud v rozsudku neshledal nečinnost, tak nelze použít.

K překročení lhůty pro vyřízení stížnosti se vyjádření ministra spravedlnosti vyslovuje pouze konstatováním, že stížnost byla vyřízena za pět a půl měsíce od jejího doručení ministerstvu, přičemž tato délka se odvíjela od rozsahu spisového materiálu a složitosti právního posouzení případu. Neobsahuje bližší vysvětlení postupu ve vyřizování stížnosti ani odůvodnění doby jeho trvání. Nezbyvá mi tedy, než se na základě doložených faktů ztotožnit se závěrem mé tehdejší zástupkyně a konstatovat překročení zákonné lhůty pro vyřízení stížnosti.

S ohledem na nepřijetí opatření k nápravě vydávám své závěrečné stanovisko podle ustanovení § 18 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv.³³ Součástí stanoviska je návrh opatření k nápravě.

D. Opatření k nápravě

Generálnímu řediteli Vězeňské služby ČR navrhuji, aby:

- (A) v případě, že bude nucen přerušit kterémukoliv příslušníku či příslušnici ozdravný pobyt, tak vždy činil pouze v případech zcela zásadních důležitých zájmů služby

---

31 Ustanovení § 80 odst. 3 věty druhé správního řádu.

32 Ustanovení § 79 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů.

33 Zákon č. 349/1999 Sb., o veřejném ochránci práv, ve znění pozdějších předpisů.

a v souladu s platnými předpisy, a k tomu samému instruoval i další služební funkcionáře vězeňské služby s touto kompetencí.

Ministři spravedlnosti navrhuji, aby:

- (B) Ministerstvo spravedlnosti postupovalo při rozhodování o odvoláních ve věcech služebního poměru a vyřizování stížností v zákonem stanovených lhůtách.

Závěrečné stanovisko zasílám generálnímu řediteli Vězeňské služby ČR a ministři spravedlnosti a žádám je, aby mi podle ustanovení § 20 odst. 1 zákona o veřejném ochránci práv sdělili, zda provedli navržená opatření k nápravě. Odpověď očekávám v zákonné lhůtě 30 dnů od doručení stanoviska. Stanovisko zasílám také stěžovateli.

Pokud generální ředitelství Vězeňské služby ČR ani Ministerstvo spravedlnosti nepřijmou navržená opatření k nápravě nebo provedená opatření nebudou považovat za dostatečná, podle § 20 odst. 2 zákona o veřejném ochránci práv vyrozumím vládu ČR, případně mohu o svých zjištěních informovat veřejnost včetně sdělení jmen osob oprávněných jednat jménem Generálního ředitelství Vězeňské služby ČR a Ministerstva spravedlnosti.

Brno 14. listopadu 2022

JUDr. Stanislav Křeček v. r.
veřejný ochránce práv
(stanovisko je opatřeno elektronickým podpisem)